

Sygn. akt V CSK 495/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Tadeusz Ereciński

w sprawie z powództwa W. W. i S. W.

przeciwko [...] "S." Sp. z o.o. w K.

o wydanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 maja 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę
3600 (trzy tysiące sześćset) złotych z tytułu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. może być zatem osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy, rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna, nie jest trzecią instancją sądową, lecz działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Dlatego też nie każda skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie występuje wskazane we wniosku istotne zagadnienie prawne. Zagadnieniem takim w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Konieczne jest wyjaśnienie, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie

sądów (por. np. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Skarżący w sposób ogólny odwołał się do wymienionej wyżej przesłanki, przedstawiając dwa pytania, na które – jego zdaniem – Sąd Najwyższy powinien odpowiedzieć, nie przedstawił natomiast pogłębionego jurydycznie uzasadnienia mającego przekonać, że występują okoliczności uzasadniające przyjęcia skargi do rozpoznania, ograniczając się do półtorastronicowych wywodów w tym zakresie.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany wskazał również nieważność postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.), która miała polegać na nienależytym umocowaniu pełnomocnika powodów. W orzecznictwie przeważa pogląd, że zarzut nieważności postępowania przysługuje jedynie stronie, której interesom mogła szkodzić wskazywana nieprawidłowość, to znaczy tej stronie, która była w toku postępowania niewłaściwie reprezentowana przez nienależycie umocowanego pełnomocnika. Taka sytuacja procesowa stanowiła bowiem zagrożenie tylko dla prawidłowego przeprowadzenia obrony praw strony zastępowanej przez nieumocowaną osobę (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 1998 r., II CKN 209/98, nie publ., z dnia 21 grudnia 2000, IV CKN 209/00, nie publ., z dnia 7 lutego 2002 r., I CKN 489/00, nie publ., z dnia 7 kwietnia 2004 r., IV CK 661/03, nie publ., z dnia 9 marca 2005 r., III CK 263/04, nie publ. z dnia 17 stycznia 2008 r., III CSK 182/07, nie publ.). Strona przeciwna, chcąc skorzystać z tego zarzutu, musiałaby wykazać, że uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Poza tym skarżący zarzuca nieważność postępowania również przed sądem pierwszej instancji, a skarga kasacyjna przysługuje od orzeczeń sądu drugiej instancji (art. 398⁻¹ § 1 k.p.c.). Przesłanka nieważności postępowania powinna odwoływać się więc tylko do postępowania przed tym sądem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1997 r. I CKN 825/97, OSNC 1998, nr 5, poz. 81, orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 17 września 1946 r., C III 719/45, OSN 1948, nr 2, poz. 34)

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]